

Professor, dr. jur. Peter Pagh

Miljø- og Planlægningsudvalget (2. samling)
L 118/L 119 - Bilag 4
Offentligt

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1218 København K

31. marts 2008

Vedr.: Implementering af miljøansvarsdirektivet - lovforslag L 118 og L 119

Jeg tillader mig herved at kontakte udvalget i anledning af, at der under førstebehandling af de to lovforslag om implementering af miljøansvarsdirektivet blev rejst spørgsmål om, hvorvidt bl.a. undertegnede er blevet kontaktet i forbindelse med udarbejdelse af de fremsatte lovforslag.

Det kan i den anledning oplyses, at jeg sammen med Mogens Moe og Ellen Margrethe Basse blev indbudt til møde med Miljøstyrelsen i september 2007 vedrørende et lovudkast, der i det væsentlige svarer til det foreliggende. Ved mødet, hvor kun Mogens Moe og jeg deltog, udtalte vi begge kritik af det foreliggende forslag som unødvendigt kompliceret og anbefalede en mere overskuelig gennemførelse i form af den såkaldte "forklæde-implementering". I forbindelse med den seneste høring har jeg ikke fremkommet med uddybende kommentarer, men henholdt mig til min tidligere fremsatte kritik.

Som nogle medlemmer af udvalget muligvis erindrer, kritiserede jeg bl.a. forslaget for at være unødvendig kompliceret og indeholdende unødvendige ændringer af de gældende miljølove og i kompetencefordelingen bryde med det hidtidige system, hvor kommunerne normalt er første instans.

Så vidt jeg har forstået, er regeringen imidlertid fast besluttet på, at det er Miljøstyrelsen - og ikke kommunerne - der skal meddele påbud om undersøgelse og genopretning ved miljøskader, som er omfattet af miljøansvarsdirektivet. Samtidigt er det så vidt jeg forstår opfattelsen, at gennemførelsen af direktivet ikke må betyde en svækkelse af den gældende danske miljøbeskyttelse, men at der ikke i øvrigt skal ske en skærpelse ud over, hvad direktivet kræver. For at undgå for mange afgrænsningsvanskeligheder og forvirring er der dog valgt den model, at der generelt indføres et ubetinget ansvar for direktivets miljøskader, når disse er fremkaldt ved forurening, hvilket går videre end direktivet, der alene begrænser det ubetingede ansvar til de aktiviteter, der er anført i direktivets bilag III.

Selv med denne givne politiske ramme finder jeg det imidlertid muligt at lave en langt enklere gennemførelse af miljøansvarsdirektivet, idet gennemførelsen kan begrænses til det fremsatte lovforslag L 119 (Miljøskadeloven) med nogle mindre tilføjelser, mens hele det uoverskuelige lovforslag L 118 kan bortfalde.

Mit forslag er i korthed, at der i miljøskadeloven indføres en generel regel om, at alle myndigheder er forpligtet til at underrette Miljøstyrelsen, hvis myndigheden mener, at der foreligger en miljøskade. Miljøstyrelsen skal herefter tage stilling til, om der foreligger en miljøskade som defineret i miljøskadeloven. Hvis svaret er bekræftende, skal Miljøstyrelsen meddele de nødvendige påbud om undersøgelse, afværge og genopretning efter miljøskadeloven. Samtidigt indføres der i miljøskadeloven et ubetinget ansvar for miljøskader fremkaldt ved erhvervsmæssig forurening, ligesom miljøskadeloven anfører, hvem der er påbudsadressat.

Konsekvensen af denne model er, at den hidtidige danske miljølovgivning er uændret og dermed gælder parallelt med miljøskadeloven. Dette gør efter min opfattelse implementeringen langt mere overskuelig. I det omfang der i Folketinget er politisk ønske om at gå videre end direktivet kræver, kan dette finde direkte udtryk i miljøskadeloven - uden at sådanne ændringer blandes sammen med den gældende miljølovgivning.

Dette har flere umiddelbare fordele. For det første vil det betyde, at der ikke opstår ny (og unødigt) usikkerhed i kommunerne om, hvordan de gældende love skal forvaltes.

For det andet vil det betyde, at de mange indbyggede og delvist skjulte ændringer af de gældende regler, der er indeholdt i det uoverskuelige lovforslag L 118 udgår. Ønsker Folketinget sådanne ændringer, bør der være god tid til at overveje og vedtage disse, uden at Folketinget skal være presset af en overskredet implementeringsfrist.

For det tredje vil den af mig foreslåede løsning give begrænse kompetenceproblemerne til det minimale, idet kommunerne ikke besværes med at træffe afgørelser om miljøskader, der alligevel skal afgøres af Miljøstyrelsen. Ved alene at begrænse kravet til underretning af Miljøstyrelsen kan sagsbehandlingen fremmes uden unødigt tidsspild med anke.

Afslutningsvis skal understreges, at den foreslåede løsning holder sig inden for den politiske ramme. Jeg har tidligere foreslået, at forvaltningen af miljøansvarsdirektivets regler blev overladt til kommunerne, men da jeg har forstået, at der er politisk ønske om,

at opgaven overlades til Miljøstyrelsen, har jeg lagt dette til grund som den givne ramme for implementering af direktivet. Mit forslag vil således alene berøre de ændringer, der ikke er en nødvendig følge af direktivets implementering, idet jeg finder, at disse ændringer har et sådant omfang og karakter, at de ikke bør hastes igennem.

Såfremt det anførte giver anledning til spørgsmål, er jeg naturligvis villig til at besvare disse.

Med venlig hilsen

Peter Pagh